DİE WELLE: DALGA (TEHLİKELİ OYUN)

Nam-ı Diğer: The Wave
Vizyon tarihi 9 Mayıs 2008 (1s 41dk)
Yönetmen: Dennis Gansel
Oyuncular: Jürgen Vogel, Frederick Lau, Max Riemelt
Tür :Dram
Ülke :Almanya
Senaryo: Dennis Gansel | Todd Strasser | Peter Thorwarth |
Müzik: Heiko Maile
Görüntü Yönetmeni:Torsten Breuer
Yapımcılar: Christian Becker | Antonio Exacoustos | David Groenewold

Özet ve detaylar
Otokrasi: Monarşinin bir çeşitidir.Fakat monarşinin aksine yönetim miras yoluyla kalmamış kişi tarafından ele geçirilmiştir. Otokrat (buyurgan) rejimlerin temel özelliği, yönetimlerin halk adına karar vermesi, iyi- doğru- güzel'leri dayatması, buna karşın halkın sorunlarını çözümlemeyi de üstlenmesidir.

Otokrasi ve faşizmi irdeleyen yapısıyla izlenmesi gereken bir film.
'Güçlü ve süper akıcı. Genç kadrosu ve başarılı performanslarıyla Gansel'den zinde bir yönetmenlik.'
Günümüzde, insanları bir sürüye dönüştürerek robotlaştıran ideolojilerin yol açtığı felaketlerin artık geçmişte kaldığını düşünmek kuşkusuz büyük bir yanılgı.
Kişisel düşünce, çıkar ve duygusal dalgalanmalar arasında çırpınan günümüz insanını belli bir düşünce, değer ve inancın ortak paydasında örgütleyerek ayrımcı yapılanmalar oluşturmak hiç de güç değil ne yazık ki...
1967 yılında California'da yaşanmış gerçek bir olayı günümüz Almanyasına aktaran , The Wave (Dalga) 'Tehlikeli Oyun', faşizmin köklerine dair etkileyici ve güncel bir hikaye.
Film, enerjik ve karizmatik bir öğretmen olan Rainer Wegner'ın otokrasi üzerine verdiği ders ile başlar. Öğrencilerin ilgisizliği üzerine dikkatlerini çekmek için bir deney yapmaya karar verir: Öğrencilerinden kendisini liderleri olarak kabul etmelerini ve kendisine Mr. Wegner diye hitap etmelerini ister. 'Disiplin aracılığıyla güç' moto'sunu seçer; bir logo yaratır; herkese beyaz bir t-shirt giydirir ve gizli bir işaretle iletişim kuran bu gruba 'The Wave' "Dalga" adını verir.
Öğrenciler, umulmadık bir şekilde bu birlikteliğin oluşturduğu güçten zevk almaya başlarlar. Kısa bir süre içerisinde yeni keşfedilen bu disiplin, diğer okul aktivitelerinde de kendisini göstermeye başlar ve gruba yeni üyeler katılmasını sağlar.
'The Wave' başlangıçta gençler için saf bir inanç, birlik ve dayanışma ifade etse de kişisel düşünce, değer ve inançlarının ortak bir paydada hareketlendirilmeleri ile giderek kontrolden çıkarlar ve bu durum çok kısa sürede farklı boyutlara ulaşır.

Eleştiri:
Tehlikeli Oyun'dan önce, daha tehlikesiz bir oyuna göz atalım. Aslında iyi eleştiriler alan Iron Man'in diğer çizgi roman filmlerinden çok fazla farkı olmadığını söyleyelim en başta. Amerika'nın 'özgürlük savaşına' silah sağlayan güçlü bir kapitalist, Amerikan sermayesi tarafından gizlice desteklenen Afganlar tarafından tutsak ediliyor ve mağaradan bir tür süper kahramana dönüşerek kurtuluyor. Demirden (sadece demir değilmiş) bedenini çok seven kahramanımız, eve döndükten sonra daha şık olanını hazırlıyor. Öte yandan, savaşa daha fazla katkıda bulunmak istemediğini fark ediyor ve kişisel kavgalarla yetinmeye başlıyor.

Iron Man'i diğer çizgi roman filmlerinden ayıran en büyük artısı, **Robert Downey Jr**'un kendi yaşamından karakterine keyif düşkünü bir hınzırlık sızdırıyor olması. Kadınlara kullan/at formülüyle yaklaşan, teknolojiden erotik olarak etkilenen Tony Stark, iyi adam olmaya çalıştığında da bunu beceremiyor çünkü savaş karşıtı açıklamalarının hemen ardından bireyci-militarist bir çizgiye yaklaşıyor ve intikam almak için doğuya uçuyor.
Dokuz filmin içinde kaybolmasından korktuğum Tehlikeli Oyun da, savaşa karşı olmasa da, otokratizme karşı bir bilinç yaratmaya çalışırken, işleri berbat eden özgürlükçü bir öğretmenin hikayesini anlatıyor. Fransız düşünür **Jean Baudrillard**'ın kulaklarını çınlatalım, kötülük çağında, iyi niyetli olmak/davranmak bile düşündüğümüz gibi etkili olamıyor.
Tehlikeli Oyun'da denizin hemen üzerinde yaşayan, doğayla ve düşünceyle barışık (**Ramones** dinleyen!) bir öğretmen, öğrencilere ideolojilerin anlatıldığı bir hafta kendisine Anarşi konusunun düşmesini bekliyor. Belli ki punk rock çalarak öğrencilere saf özgürlükten bahsetmek istiyor, fakat hocanın itaatsizliğini bilen yönetim Rainer Wenger'e otokrasi konusunu verince işler karışıyor. Sadece öğrenciler için değil, öğretmen açısından da sıkıcı bir konu gibi gözüküyor; öğrencilerin özgür bırakıldığı bir okulda, otokrasi konusu ne kadar anlaşılabilir ki?
İlk derste bir öğrenci günümüzde nazilere benzeyen bir yönetimin hortlayamayacağını dile getirince, öğretmen çocuklara oyunlu ama öğretici bir ders vermek istiyor. Önce grup ismi, tek tip giyinme, gösteriler derken Wenger tek yumruğa dönüştürdüğü öğrencileri üzerinde iktidarını oluşturuyor ve öğrencileri de 'Dalga' adını taşıyan bu grubu şiddetle sokaklara taşımaya karar veriyorlar.
Dennis Gansel, özgürce eğitim alan öğrencilerin faşist bir partiye dönüşmelerini (iktidara bile göz dikmeye başlıyorlar!) anlatırken, bütün zorluklara rağmen inandırıcı bir film ortaya koymayı başarıyor. Doğrusu öğrencilerin bir hafta içinde değişim geçirdiklerini sergilemek için öncelikle iyi yazılmış bir senaryo gerekiyor ve Gansel işin bu yönünü iyi kıvırmış. Almanların zoru başarmalarına dair iyisiyle kötüsüyle pek çok örnek anlatılabilir. Tehlikeli Oyun'un senaryo açısından bu durumun sinema alanına iyi bir örnek oluşturduğunu söyleyebiliriz.
Şüphesiz, film en başta önemli bir soru ile onun cevabından oluşuyor. Öğretmen maddi durumları ve sosyal ilişkileri farklı gençlerden oluşan bir grubu aynı forma içinde buluşturmakla kalmıyor, kişiliklerini arka plana iterek ortak bir harekete bağlanmalarını da sağlıyor. **Hitler'in de söylev ustası olduğunu hatırlatarak, doğru sözcükleri seçerek başarıyor bunu.**
Her insanda bulunan aidiyet duygusunu hedef alarak, gelir adaletsizliği gibi beylik konuları da açarak, öğrencilerinin kendilerini *güçlü* hissetmelerini sağlıyor. Bu gücün tadına varan öğrenciler ise, oyun sona erdiğinde bile Dalga kimliklerini unutmak istemiyorlar ve o zaman işte bütün bu iyi niyetli çaba, öğretmenin de hayatını karartacak bir trajediye dönüşüyor.
Tony 'Demir Adam' Stark, silah üretmenin, savaş teknolojisine yatırım yapmanın kötü bir şey olduğunu fark ettikten sonra, daha insancıl bilimsel araştırmalar yapmaya karar vermiş ve farkında olmadan bir silaha dönüşmüştü. Amerika'nın danışıklı dövüş içinde olduğunu söyleyerek muhalif bir tavır takınsa da, kötülüğü anlamak yerine yok etme yolunu seçiyordu.
Tehlikeli Oyun'da da benzer bir teori/pratik çatışması var. Iron Man için bu durum hayli keyifliyken, Tehlikeli Oyun'da trajik bir finale yol açıyor. İnsanların bireysel mutluluklarını sağlamanız gerekiyor. Yoksa güç kazanmak isteyen grup, hareket ve hatta partilerin de çok iyi bildiği gibi; kitlelere etkileyici bir dille ulaşmak faşizmin (ve gericiliğin) yaklaşan seslerini bile bastırabiliyor. **(Serdar Kökçeoğlu)**

FİLMDEN

Rainer Wenger:
Geçen hafta sınıfta sorulan soruyu hatırlıyor musunuz?

Ülkemizde diktatörlük olabilir mi? Faşizm işte böyle bir şeydi. Hepimiz kendimizi en iyi zannederiz. Diğerlerden daha iyi. Ve daha da kötüsü bizimle aynı fikirde olmayanları toplumumuzdan dışlarız.

Onları incitiriz. Ve daha neler yapabileceğimizi bilmek istemiyorum. Hepinizden özür dilemek gerek. Çok ileri gittik. Olay burada bitmiştir.